

לַיַּחְדָּא דִּינָא בְּרַחֲמֵי, וְלֹא־כִלְלָא לֹוּן בְּדָקָא חֲזִי,
לְאַתְּבַסְמָא וְלֹא־תַתְּקַנָּא כִּלְאָ כְּדָקָא יֵאוּת, וְדָא
סְמִיךְ לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא.

רבי יצחק פתח, (דברים לב) אֲשֶׁר חִלַּב זִבְחֵימוֹ
יֹאכְלוּ יִשְׁתּוּ וְיִין נָסִיכָם. זַפְאִין אֵינּוּן
יִשְׂרָאֵל דְּאֵינּוּן קְדִישִׁין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּעֵי לְקֻדְשָׁא לֹוּן. תָּא חֲזִי יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, כֹּל
חֲזִי עֲלֵמָא דִּירְתִּין, כִּלְאָ תְלִיין בַּהֲהוּא עֲלֵמָא
דְּאַתִּי, בְּגִין דְּאִיהוּ חֲזִיין דְּכִלְאָ, לְעֵילָא וְתַתָּא,
וְהוּא אַתְר, דִּינִין דְּמִנְטְרָא שְׂאֲרִי (ואקרי יין) וּמִתְמָן
נִפְקִין חֲזִיין וְקֻדְשָׁא לְכִלְאָ. וְיִין דִּי־יִשְׂרָאֵל בְּגִין
יִין דִּי־יִשְׂרָאֵל אַתְרָא, וְדָא בְּדָא תְלִינָא. דְּהָא
יִשְׂרָאֵל לְעֵילָא, בִּיהַ נְטִיל חֲזִיין, וּבְגִין כֶּף אֲקָרִי
עַץ חַיִּים, עַץ מַהֲהוּא אַתְר דְּאֲקָרִי חַיִּים, וְנִפְקִי
מִתְמָן חֲזִיין, וְעַל דָּא מְבָרְכִין לִיהַ לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּיִין. וְיִין דִּי־יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא כְּהֵאֵי
גְוֹנָא.

עובר עבודת פוכבים ומזלות, דאיהו מסאב,
ומאן דקריב בהדיה יסתאב, כד יקרב
ביין דישראל, הא אסתאב ואסיר, כל שפן
ההוא יין דאיהו עביד. ועל דא לא תימא דדא
הוא בלחודוי, אלא כל מה דעבדי ישראל
לתתא, כלא הוא כעין דוגמא דלעילא, כל
שפן יין, דקאי באתר עלאה, דוגמא דיין
דמנטרא.

בגין כף ישראל שתין יין דישראל, דאתעביד
כדקא חזי בקדושה, כגוונא דישראל
לעילא, דשתי ואשתרשא ואתברכא בההוא
יין עלאה קדישא, ולא שתאן יין דאתעביד
במסאבותא, ומסטרא דמסאבותא, דהא ביה
שריא רוחא דמסאבותא. (ולאו הוא מסטרא דישראל)
ומאן דשתי ליה (בחדויה), אסתאב רוחיה,
נטמאת רוחו, והוא נטמא, ואינו מצד של ישראל, ואין לו חלק לעולם הבא, שהרי אותו עולם

בגלות. ומי שמיחד את השם
הקדוש, צריך ליחד דין עם
רחמים ולהכילם כראוי,
שיתבשם ויתתקן הכל כראוי, וזה
התומך את כנסת ישראל בגלות.
רבי יצחק פתח, (דברים לב) אֲשֶׁר
חִלַּב זִבְחֵימוֹ יֹאכְלוּ יִשְׁתּוּ וְיִין
נָסִיכָם. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁהֵם
קְדוּשִׁים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
רוּצֵה לְקַדֵּשׁ אוֹתָם. בֵּא רְאֵה,
יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים, כֹּל חֲזִי עוֹלָם
שְׁיֹרְשִׁים, הַכֹּל תְּלוּיִים בְּאוֹתוֹ
הָעוֹלָם הַבָּא, מִשּׁוּם שֶׁהוּא חַיִּים
שֶׁל הַכֹּל, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְהוּא
הַמְּקוּם שֶׁחֲזִיין הַמְּשַׁמֵּר מִתְחִיל
(ונקרא יין), וּמִשָּׁם יוֹצְאִים חַיִּים
וְקַדְשָׁה לְכֹל. וְיִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל
בְּשִׁבִיל יִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל אַחֵר, וְזֶה
תְּלוּי בְּזָה. שֶׁהֲרִי יִשְׂרָאֵל לְמַעַלָּה,
בוֹ נוֹטֵל חַיִּים, וּמִשּׁוּם כֶּף נִקְרָא
עַץ חַיִּים, עַץ מְאוֹתוֹ מְקוּם
שֶׁנִּקְרָא חַיִּים, וְיוֹצְאִים מִשָּׁם
חַיִּים, וְעַל כֵּן מְבָרְכִים אֶת הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּיִין. וְיִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל
לְמַטָּה כְּמוֹ כֵּן.

עובר עבודת פוכבים ומזלות,
שהוא טמא, ומי שקרב עמו
יטמא כשיקרב ליין של ישראל,
הרי נטמא, ואסור. כל שפן אותו
היין שהוא עושה. ולכן אל תאמר
שזה הוא בלבדו, אלא כל מה
שעושים ישראל למטה, הכל הוא
כעין דגמא של מעלה, כל שפן
יין, שעומד במקום עליון, דגמת
היין המשמר.

משום כף ישראל שותים יין של
ישראל שנעשה כראוי בקדשה,
כמו שישראל למעלה ששותה
ונשרש ומתברך באותו יין עליון
קדוש, ולא שותים יין שנעשה
בטמאה ומצד הטמאה, שהרי בו
שורה רוח הטמאה (ואינו מצד
ישראל). ומי ששותה אותו (אתם),